

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 31/04-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. decembra 2004 v senáte zloženom z predsedu senátu Jána Lubyho a zo sudcov Jána Mazáka a Ľudmily Gajdošíkovej o sťažnosti JUDr. P. B., súdneho exekútora so sídlom B., zastúpeného advokátom Mgr. P. N., L., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava III z 29. októbra 2003 v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Er 691/03, Ex 89/03 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. P. B. vlastníť majetok a základné právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokom uznesenia Okresného súdu Bratislava III o náhrade trov konania č. k. 36 Er 691/03-23, Ex 89/03 z 29. októbra 2003 p o r u š e n é b o l o .

2. Zrušuje výrok uznesenia Okresného súdu Bratislava III o náhrade trov konania č. k. 36 Er 691/03-23, Ex 89/03 z 29. októbra 2003 a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Bratislava III na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Bratislava III je p o v i n n ý uhradiť JUDr. P. B. trovy konania 10 568 Sk (slovom desaťtisícpäťstošesťdesiatosem slovenských korún) na účet advokáta Mgr. P. N., L., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. decembra 2003 doručená sťažnosť JUDr. P. B., súdneho exekútora so sídlom B., (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. P. N., L., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) z 29. októbra 2003 v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Er 391/03, Ex 89/03 doručeným sťažovateľovi 8. decembra 2003 v súvislosti s priznaním mu trov exekučného konania.

Sťažovateľ vidí porušenie svojich základných práv v tom, že ako platiteľ dane z pridanej hodnoty si uplatnil na okresnom súde priznanie trov exekúcie vrátane dane z pridanej hodnoty, pričom okresný súd mu priznal len základ dane z pridanej hodnoty argumentujúc tým, že daň z pridanej hodnoty nemožno považovať za trovy konania podľa § 137 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a ani podľa § 203 Exekučného poriadku. Sťažovateľ sa s týmto názorom okresného súdu nestotožňuje, namieta, že okresný súd na určenie trov exekúcie aplikoval síce vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov (ďalej len „vyhláška“), avšak neaplikoval ďalšie právne predpisy, ktorých aplikácia je v danom prípade nevyhnutná, predovšetkým zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z pridanej hodnoty“). Argumentuje tiež tým, že v našom právnom poriadku sú právne predpisy upravujúce odmeňovanie fyzických osôb, ktoré vykonávajú slobodné povolania,

tak, že priznávajú, napr. advokátom pri určení náhrady trov konania, odmenu zvýšenú o daň z pridanej hodnoty (vyplýva to priamo z príslušného právneho predpisu). Sťažovateľ sa nazdáva, že ak vyhláška túto otázku neupravuje, mala by sa na priznávanie odmeny súdnym exekútorom, ktorí sú platiteľmi dane z pridanej hodnoty, podľa výkladu analógie legis použiť právna úprava, ktorá jej je obsahom a účelom najbližšie, napr. už spomínaný príslušný právny predpis upravujúci odmeňovanie advokátov.

Od ústavného súdu požaduje vydať tento nález:

„Základné právo JUDr. P. B. so sídlom B. podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 36 Er 691/03, Ex 89/03 zo dňa 29. 10. 2003 porušené bolo.

Uznesenie Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 36 Er 691/03, Ex 89/03 zo dňa 29. 10. 2003 v časti výroku o trovách exekúcie, ktorým bolo uložené VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko s. r. o. so sídlom Vajnorská 98, 831 04 Bratislava ako oprávnenému zaplatiť sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 9070,60 Sk do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Okresný súd Bratislava III je povinný zaplatiť JUDr. P. B. náhradu trov konania vo výške 10.567,20 Sk na účet advokáta Mgr. P. N. vedený vo VÚB, a. s. pobočka Levice č. ú. ... do 15 dní od právoplatnosti nálezu.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu postupom okresného súdu, prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval ústavný súd sťažovateľa a okresný súd, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, a súčasne vyzval okresný súd, aby sa vyjadril k sťažnosti.

Sťažovateľ aj okresný súd ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci uskutočnilo ústne pojednávanie.

Okresný súd k sťažnosti uviedol nasledovné:

„Dňa 7. 3. 2004 mi bola doručená sťažnosť súdneho exekútora JUDr. P. B. spoločne s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn.: II. ÚS 31/04-11 zo dňa 29. 10. 2003, ktorým prijíma na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. P. B. v časti ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn.: 36 Er 691/03, EX 89/03 z 29. 10. 2003.

Po oboznámení sa s doručenými materiálmi Vám zasielam nasledovné stanovisko:

Zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 36 Er 691/03 nesporne vyplýva, že JUDr. P. B. bol poverený na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k.: 20 Cb 226/01-72 vykonateľného dňa 4. 3. 2003 v prospech oprávneného Volkswagen, finančné služby Slovensko, spol. s. r. o. Bratislava proti povinnému: AMOND, spol. s. r. o. Zátišie 45, Bratislava. Poverenie pre súdneho exekútora bolo vydané pod číslom 5103 026374* dňa 5. 5. 2003.

Dňa 19. 9. 2003 exekútor postúpil súdu návrh oprávneného na zastavenie exekúcie zo dňa 25. 8. 2003. Návrh na zastavenie exekúcie oprávnený zdôvodnil tým, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie. Súčasne s návrhom na zastavenie exekúcie exekútor vyúčtoval trovy exekučného konania, pričom súčasne s trovami exekučného konania vyúčtoval i 20 % DPH. Dňa 29. 10. 2003 sudkyňa JUDr. N. W. exekúciu zastavila, pričom oprávnenému uložila zaplatiť exekútorovi trovy exekúcie bez priznania zvýšených trov o 20 % sumy predstavujúcej DPH. Súčasne uložila povinnému zaplatiť oprávnenému trovy exekučného konania v rovnakej sume teda bez sumy predstavujúcej DPH. Svoje rozhodnutie odôvodnila tým, že 20 % DPH predstavujúce čiastku 1.814,10,- Sk súd

nepriznal exekútorovi z dôvodu, že túto sumu nemožno považovať za trový exekúcie v zmysle § 137 O. s. p. a ani v zmysle § 203 Ex. por..

Ako je zrejmé z vyššie uvedeného sudkyňa pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov exekúcie vychádzala z ustanovení § 137 O. s. p. a § 203 Ex. por.. Pri svojom rozhodnutí sa zrejme opierala tiež o dôvody obsiahnuté v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR č. 70/1996 zverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR R 1996 z ktorého vyplýva, že ak zo zákona o dani z pridanej hodnoty nevyplýva, že by povinnosť platcu tejto dane alebo povinnosť osoby, ktorá je povinná platiť daň, bolo možné preniesť na inú fyzickú alebo právnickú osobu, nie je možné prenesenie povinností platiť túto daň na inú osobu, vyvodíť ani z iného právneho predpisu.

Pri rozhodovaní sudkyne je treba uviesť, že súdny exekútor si vyúčtoval 20 % DPH bez toho, aby zdokladoval skutočnosť, či platiteľom dane bol, je resp. nie je. Zo zákona č. 289/1995 jednoznačne nevyplýva, že každý exekútor automaticky je alebo nie je platiteľom dane z pridanej hodnoty. Zo zákona vyplýva, že pre potreby zdaňovania činnosti exekútora sa na toho hľadí ako na podnikateľa podľa § 2 ods. 2 písm. c) Obchodného zákonníka, pričom tento musí spĺňať i ďalšie podmienky stanovené zákonom.

Ďalej sa dá spochybnit' argumentácia sťažovateľa vo vzťahu k ustanoveniam zákona č. 289/1995 Z. z.. V danom prípade sťažovateľ neuskutočnil zdaniteľné plnenie (§ 13 cit. zák.), pričom základom dane je každá odplata za zdaniteľné plnenie (§ 7 ods. 1 veta prvá cit. zák.). Zdaniteľným plnením podľa § 2 ods. 1 písm. d) cit. zák. je poskytovanie služby, teda plnenie uskutočňované exekútorom podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších noviel (§ 2 ods. 2 cit. zák.). Ako však vyplýva z vyššie uvedenej faktografie exekútor žiadnu službu pre oprávneného v zmysle zák. č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších noviel neuskutočnil, došlo k zastaveniu exekúcie. Nemôžem sa stotožniť s tvrdením exekútora, že súd je jedinou a konečnou inštanciou ktorá rozhoduje o trovách exekúcie. V prvom rade o trovách exekúcie rozhoduje exekútor a to ako pri predbežných trovách exekúcie § 201 ods. 1 Ex. por. tak i pri ďalších trovách exekúcie podľa § 202 ods. 1 Ex. por.. Súd v týchto prípadoch rozhoduje len o námietkach proti takýmto trovám. Uvedené ale nie je tento prípad, pretože v tomto prípade rozhodoval súd o trovách exekúcie, nakoľko zastavoval exekúciu. Len pri zastavení exekúcie rozhoduje o trovách exekúcie súd. Spoločným znakom pri zastavení exekúcie je skutočnosť, že exekútor

neposkytne službu pre oprávneného, nakoľko je tu prekážka pre poskytnutie tejto služby obsiahnutá v § 57 ods. 1 resp. ods. 2 Ex. por.. Vzhľadom k uvedenému preto nie je splnená podmienka vyplývajúca z § 13 ods. 1 písm. c) Zákona č. 289/1995 spočívajúca v neuskutočnení zdaniteľného plnenia a teda v neuskutočnení služby.

S tvrdením sťažovateľa sa teda nedá súhlasiť ani v časti kedy sa odvoláva na článok 1 Dodatkového protokolu č. 1 K európskemu dohovoru ľudských práv a základných slobôd, nakoľko samé toto ustanovenie predpokladá výhradu verejného záujmu ako i podmienky, ktoré stanovuje zákon. To že sťažovateľ je platiteľom daní z pridanej hodnoty vyplýva z dikcie zákona o DPH, ktorá exekútora zaraďuje ako podnikateľa medzi subjekty, pri splnení ďalších podmienok, platiace túto daň. Preto sa odvolávam na vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 70/1996, kedy neexistuje ustanovenie, ktorým by mohol tento subjekt preniesť svoju povinnosť na subjekt ďalší.“

II.

Podstata sťažovateľom namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu uznesením okresného súdu sp. zn. 36 Er 691/03, Ex 89/03 z 29. októbra 2003 spočíva v tom, že okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov exekučného konania nevzal do úvahy to, že sťažovateľ je platiteľom dane z pridanej hodnoty, a preto výrokom napadnutého uznesenia o náhrade trov porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu.

Okresný súd výrok uznesenia č. k. 36 Er 691/03-23, Ex 89/03 z 29. októbra 2003, ktorým sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania v sume zohľadňujúcej daň z pridanej hodnoty, ktorú je sťažovateľ ako platiteľ tejto dane povinný zaplatiť, odôvodnil tak, že daň z pridanej hodnoty nemožno považovať za súčasť trov konania v zmysle § 137 OSP a ani podľa § 203 Exekučného poriadku.

Podľa okresného súdu v § 137 OSP nie sú trovy konania vymedzené taxatívne, ale príkladmo použitím slova „*najmä*“ a ich ďalším výpočtom, totiž z tohto ustanovenia

nemožno vylúčiť poskytnutie ďalších výdavkov, ani tých, ktoré v uvedenom ustanovení nie sú výslovne uvedené.

Ustanovenie § 203 Exekučného poriadku rieši podľa okresného súdu len prípady náhrady trov a nevyhnutných trov exekúcie v prípadoch zastavenia exekúcie, pričom však toto ustanovenie nešpecifikuje ani trovy, ani nevyhnutné trovy exekúcie. Tie sú vymedzené v § 200 ods. 1 Exekučného poriadku (odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonávaní exekúcie).

Odmenu exekútora upravuje vyhláška bez toho, že by daný vykonávací predpis riešil otázku priznania dane z pridanej hodnoty súdnemu exekútorovi. Citovaná vyhláška síce rieši popri odmene súdneho exekútora aj náhradu hotových výdavkov účelne vynaložených v súvislosti s vykonávaním exekučnej činnosti, medzi ne však príkladmo zahŕňa len cestovné náhrady, poštovné a telekomunikačné výdavky, znalecké náklady a bližšie nedefinované poplatky, čím je evidentné, že náhradu ďalších výdavkov nevyklučuje, aj keď daň z pridanej hodnoty a náklady hotových výdavkov explicitne do ďalších výdavkov nezahŕňa.

Podľa § 2 ods. 1 a ods. 2 písm. b) zákona o dani z pridanej hodnoty zdaniteľným plnením (daňou z pridanej hodnoty) je poskytovanie služieb formou plnenia uskutočňovaného právnickou osobou a fyzickou osobou v rámci činnosti vykonávanej podľa osobitného predpisu, pričom cit. ustanovenie odkazuje v poznámke pod čiarou aj na Exekučný poriadok (popri odkaze na zákon o znalcoch a tlmočníkoch a na Notársky poriadok).

Podľa § 2 ods. 5 zákona o dani z pridanej hodnoty osobou podliehajúcou dani z pridanej hodnoty je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá uskutočňuje zdaniteľné plnenie aj podľa § 2 ods. 1 a 2 písm. b) cit. zákona, t. j. aj exekútor.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o dani z pridanej hodnoty osobou, ktorá je povinná platiť daň platiteľovi, je fyzická osoba alebo právnická osoba, od ktorej platiteľ požaduje odplatu

za zdaniteľné plnenie, pričom platiteľom podľa § 4 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z. z. je osoba podliehajúca dani, ktorá je registrovaná ako platiteľ.

Zo sťažnosti sťažovateľa a pripojených listín vyplynulo, že sťažovateľ je platiteľom dane z pridanej hodnoty.

III.

Článok 20 ods. 1 ústavy ustanovuje, že každý má právo vlastníť majetok, ale súčasne určuje, že vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnakú zákonnú ochranu. Podľa čl. 1 Dodatkového protokolu „Každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.“.

Do pojmu majetok patria veci, práva a pohľadávky. Ústavný súd preto považuje náhradu trov konania, ktorá patrí súdnemu exekútorovi po zastavení súdnej exekúcie, za majetok, ktorý sa nadobúda právoplatným výrokom všeobecného súdu o jeho priznaní. Tento nárok požíva v celom rozsahu ochranu podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu, pretože náhrada trov konania je nesporne pohľadávka účastníka konania voči inému účastníkovi konania, ktorá je dokonca nútene vymožiteľná ako každý peňažný nárok.

Pohľadávka na náhradu trov konania musí byť účastníkovi priznaná v celom zákonom upravenom rozsahu vrátane dane z pridanej hodnoty, ak účastník zo sumy priznanej náhrady je povinný podľa platného zákona o dani z pridanej hodnoty zaplatiť túto daň. Z tohto dôvodu je potrebné, aby všeobecný súd ústavne súladným spôsobom interpretoval zákonom ustanovené predpoklady na priznanie náhrady trov konania, čo je osobitne dôležité v prípadoch, v ktorých nejednoznačné znenie navzájom súvisiacich zákonov (Občiansky súdny poriadok, Exekučný poriadok, zákon o dani z pridanej hodnoty) pripúšťajú viaceré výklady a výsledky interpretácie.

Pri tomto výklade je potrebné venovať pozornosť zmyslu a účelu inštitútu náhrady trov konania. Výklad náhrady trov konania nesmie obmedzovať, resp. brániť v reálnom uplatnení základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 Dodatkového protokolu. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom (vrátane pred exekučným súdom) je poskytnúť úspešnému účastníkovi alebo účastníkovi, ktorému to priamo priznáva zákon (v tomto prípade sa súdny exekútor považuje za účastníka konania pre ten úsek konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho nároku na náhradu trov konania) náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy). Aj tieto výnimky sa musia uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok a skôr reštriktívne, napr. takou výnimkou je nepriznanie náhrady trov konania podľa § 150 OSP.

Ústavný súd pri riešení podstaty podanej sťažnosti požiadal o vyjadrenie aj Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, ktoré vo svojom stanovisku uviedlo, že v zmysle zákona o dani z pridanej hodnoty účinnom do 30. apríla 2004 (od 1. mája 2004 nadobudol účinnosť zákon č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty) *„Paušálna náhrada za úkony, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času podliehala u súdneho exekútora dani z pridanej hodnoty, ak nešlo o náklady (výdavky), ktoré súdny exekútor platil v mene a na účet právnickej osoby alebo fyzickej osoby, pre ktorú sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo.“*

Ústavný súd zistil z listinných dôkazov pripojených k sťažnosti, že sťažovateľom uplatnená náhrada za stratu času, paušálna náhrada za úkony a náhrada hotových výdavkov neboli platené v mene a na účet fyzickej osoby, pre ktorú sa zdaniteľné plnenie uskutočňovalo, a preto išlo o sumy podliehajúce dani z pridanej hodnoty tvoriace náklady exekútora na výkon exekúcie (trovy exekučného konania).

IV.

Z listinných dôkazov, najmä z vyjadrenia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky vyplynulo, že sťažovateľ bol v čase rozhodovania okresného súdu platiteľom

dane z pridanej hodnoty zo súm, ktoré mu okresný súd bez zohľadnenia dane z pridanej hodnoty priznal ako náhradu trov konania.

Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov exekučného konania nepriznal sťažovateľovi sumu rovnajúcu sa dani z pridanej hodnoty, ktorú sťažovateľ bol povinný zaplatiť príslušnému správcovi dane. Ústavný súd preto zastáva názor, že sťažovateľ bez ústavne akceptovateľného dôvodu nedostal, napriek tomu, aký je zmysel a účel náhrady trov exekučného konania, nahradené všetky sumy, ktoré zaplatil alebo mal zaplatiť v časovej a vecnej súvislosti so zastavením exekučného konania. Okresný súd síce uviedol, že platné právne predpisy neupravujú možnosť zahrnúť do náhrady trov zastaveného exekučného konania aj daň z pridanej hodnoty, ale ústavný súd toto odôvodnenie nemôže prijať. Nepriznanie tejto súčasti náhrady trov konania nemá totiž oporu v zákone (čl. 2 ods. 2 ústavy), ale opiera sa len o medzeru v právnej úprave. V tejto situácii bol okresný súd povinný zohľadniť zmysel a účel náhrady trov konania, venovať pozornosť tomu, že zákon neupravuje výnimku pre nepriznanie danej z pridanej hodnoty len z dôvodu chýbajúceho ustanovenia, a potom použiť taký výklad, ktorý by neporušoval základné právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 Dodatkového protokolu.

Podľa názoru ústavného súdu neposkytol okresný súd sťažovateľovi dostatočnú ochranu jeho základného práva upraveného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu napriek tomu, že svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Toto odôvodnenie totiž predstavuje len taký výklad a použitie relevantných právnych predpisov, ktoré v konečnom výsledku porušujú základné právo v čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 Dodatkového protokolu. V nadväznosti na tento záver ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie.

Ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, rozhodnutie, ktorým bolo porušené základné právo, zruší v rozsahu, v ktorom toto rozhodnutie porušilo základné právo (§ 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde), a v tomto rozsahu vec vráti na ďalšie konanie [§ 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde]. V danom prípade na ochranu základného práva sťažovateľa bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť len vo výroku o náhrade trov konania a vrátiť vec na ďalšie konanie, len pokiaľ ide o výrok o tejto náhrade. V ďalšom konaní pri rozhodovaní o náhrade trov konania je okresný súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde), a to vo IV. časti druhom a treťom odseku. Okresný súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ požadoval úhradu trov konania, ktorú vyčíslil sumou 10 568 Sk (slovom desaťtisícpäťstošesťdesiatosem slovenských korún). Táto úhrada trov konania bola sťažovateľovi podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde priznaná.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2004